

Όταν το γινάτι βγάζει μάτι

ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΛΥΓΕΡΟΥ

Με τον τρόπο που ο Κ. Σημίτης χειρίστηκε τη συμμετοχή του στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ προσέφερε στον Γ. Παπανδρέου ένα μεγάλο διπλό δώρο. Επέτρεψε στον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ να τον βγάλει από τη μέση χωρίς να χρεωθεί αξιολόγο πολιτικό κόστος. Για την ακρίβεια, του επέτρεψε να κάνει μια ανέξοδη επίδειξη αρχηγικής πυγμής. Κι όλα αυτά χωρίς να μπορεί να κατηγορηθεί για αυταρχισμό.

Όλες αυτές τις ημέρες γράφτηκαν και ειπώθηκαν πολλά για το παρασκήνιο. Από τη στιγμή, όμως, που υπάρχουν δημόσιες ανακοινώσεις, που δεν διαψεύστηκαν, οι πληροφορίες που διοχετεύουν και οι δύο πλευρές έχουν περιορισμένη αξία. Υπενθυμίζουμε ότι η Ιπποκράτους ανακοίνωσε πως προσφέρθηκε στον Κ. Σημίτη θέση στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ της Α΄ Πειραιώς ή της Α΄ Αθηνών, αλλά αυτός επέμενε να τεθεί επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο

Επικρατείας. Η απαίτησή του θα είχε μια λογική εάν έπρεπε να δώσει τη μάχη του σταυρού. Ως πρώην πρωθυπουργός, όμως, εκλέγεται χωρίς σταυρό. Δεν τίθεται καν θέμα κύρους. Οι βουλευτές Επικρατείας δεν είναι έστω και ατύπως ανώτεροι από τους υπόλοιπους. Αντιθέτως, έχουν το μειονέκτημα ότι είναι ουσιαστικά διορισμένοι από τον αρχηγό.

Ο θεσμός των βουλευτών Επικρατείας καθιερώθηκε με δεδηλωμένο σκοπό να διευκολύνει την είσοδο στην πολιτική ζωή προσωπικοτήτων που δεν είναι διατεθειμένες να υποστούν εξ αρχής τη δοκιμασία του σταυρού. Είναι αλήθεια ότι στην πορεία του χρόνου οι εκάστοτε πολιτικοί αρχηγοί άσκησαν το προνόμιο κατά τρόπο

που περισσότερο ή λιγότερο παραβίασε τη βούληση του συνταγματικού νομοθέτη. Άλλοτε τοποθέτησαν στο ψηφοδέλτιο παλαιμάχους «βαρώνους» της παράταξης κι άλλοτε προσωπικούς φίλους. Το γεγονός αυτό, ωστόσο, δεν αλλάζει τα πράγματα.

Η απαίτηση του Κ. Σημίτη ξενίζει παρ'όλα αυτά, επειδή πάντα ήθελε να εμφανίζεται υπέρμαχος των θεσμών. Το γεγονός ότι κυκλοφόρησαν φήμες πως θα τεθεί επικεφαλής του Επικρατείας, δεν δικαιολογεί τη στάση του. Ο ίδιος έπρεπε να δηλώσει πως το ψηφοδέλτιο Επικρατείας είναι για την είσοδο νέων στην πολιτική και όχι για παρκάρισμα παλαιμάχων. Θα είχε εισπράξει χειροκροτήματα απ' όλους και βεβαίως θα ήταν στη Βουλή με βαρύνοντα

λόγο. Αντ' αυτού αποδύθηκε σε μια αυταιρετική διαπραγμάτευση, από την οποία βγήκε διπλά χαμένος.

Ο Γ. Παπανδρέου μπορεί να δηλώνει ότι ήθελε τον πρώην πρωθυπουργό στη Βουλή, αλλά μάλλον ήθελε να μην τον έχει στα πόδια του. Φοβόταν πως όταν η μελλοντική κυβέρνησή του θα βρισκόταν στα δύσκολα, ο πρώην πρωθυπουργός θα λειτουργούσε αποσταθεροποιητικά. Δεν μπορούσε, όμως, να τον αποκλείσει εν ψυχρώ. Με το χειρισμό του, ο Κ. Σημίτης τον διευκόλυνε τα μέγιστα. Εκτός του ότι βρέθηκε εκτός Βουλής, χρεώθηκε και μια μίζερη και αλαζονική στάση, η οποία συρρικνώνει τη δυνατότητά του να επηρεάσει μελλοντικά τις εσωτερικές εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ. Ακόμα κι αν η υπόθεση αυτή κοστίσει κάποιες ψήφους στο ΠΑΣΟΚ, η διαφορά είναι τόσο μεγάλη που δεν θα έχει πολιτική σημασία.

lygeros@kathimerini.gr